

Mind games

Leona Deakin

Mind games

Het spel is je cadeau. Durf je te spelen?

ISBN 978-90-225-8713-3
ISBN 978-94-023-1330-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Mind Games*
Vertaling: Els Franci-Ekeler
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock, Thitiwat.Day
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2018 Leona Deakin. First Published as *Mind Games* by Transworld Publishers, a part of the Penguin Random House group of companies
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zussen, Elizabeth en Joanne.
Mede dankzij jullie ben ik gaan schrijven.

We zijn allemaal wormen.
Maar mijzelf beschouw ik als een glimworm.
Winston Churchill

Als de natuur 's avonds haar ogen sluit
doet de glimworm haar lichtje vonken.
Zo zit zij als het ware te lonken
naar de door haar begeerde buit.
James Montgomery

1

De veertienjarige Seraphine Walker had liefvallige blonde krullen. Ze droeg een nauwsluitende schooltrui en een kort rokje. Ze had iets over zich waardoor je je meteen tot haar aangetrokken voelde. Maar net zoals bij de glimworm die haar hypnotiserende lichtje laat schijnen om haar prooi te lokken, zat er meer achter Seraphine Walker dan je op het eerste gezicht zou vermoeden.

De bel kondigde het einde van het lesuur aan. Seraphine liet haar potlood los. Het viel met een zacht tikje op de grond. Bloeddruppeltjes spatten vanaf de punt over de glanzende houten vloer. De conciërge lag naast het potlood, met zijn handen tegen zijn hals gedrukt. Rond zijn gevallen lichaam verspreidde zich een rode plas. Het was zo goed als zeker dat hij ging sterven.

Het zag er prachtig uit. Wees dat op een gebrek aan respect? Waarschijnlijk. Maar dat gold ook voor erbij staan en toekijken terwijl er bij elke ademhaling schuimend bloed over zijn kin droop.

Seraphine wist dat ze haar blik zou moeten afwenden, maar ze was er niet toe in staat. Het was fascinerend. Ze voelde een dwingende behoefte te knielen en zich over hem heen te buigen om te zien of de wond op de plek waar haar potlood in zijn huid was gedrongen netjes rond was of ongelijke randjes had. Logischerwijs moest de wond netjes rond zijn. Ze had snel en besluitvaardig toegestoken, dus moest het een keurig gaatje zijn. Maar ze wilde het zeker weten. Het van iets dichterbij zien.

‘Seraphine? Seraphine?’

Mevrouw Brown rende door de gymzaal. De grote borsten van de tekenlerares gingen op en neer, op en neer, en haar corduroy rok schuurde langs haar laarzen. Haar gezicht drukte paniek en angst

uit. Dat verbaasde Seraphine. Ze had woede verwacht. Seraphine keek naar Claudia, die met haar armen rond haar benen en haar trillende hoofd op haar knieën zat te huilen. Mevrouw Brown rende langs haar heen zonder acht op haar te slaan. Claudia hief haar hoofd op en begon nog harder te blèren. Haar ogen waren rood en tranen biggelden over haar wangen, maar de uitdrukking op haar gezicht was eigenaardig. Geen greintje opluchting te bespeuren.

Seraphine was goed in mensen beoordelen. Erg goed. Maar ze begreep mensen niet altijd. Waarom huilden ze? Waarom gilden ze? Waarom zetten ze het op een lopen?

Daarom keek ze toe. Bestudeerde hen. Imiteerde hen. Bedotte hen.

2

Met een mok koffie in haar hand zat Lana, nog in haar pyjama, aan het bureautje op de overloop. Ze had geen oog voor het uitzicht over het noorden van Londen, maar staaarde naar haar laptop. Ze had de dagelijkse Facebookquiz gedaan – *Wat voor soort koffie ben je?* – en wachtte nu, achterover geleund met beide handen rond haar mok, op het resultaat. Het scherm was te fel en de cursor knipperde op de maat van haar bonkende slapen. Iemand met meer geduld zou de instellingen hebben opgezocht om het contrast bij te stellen, maar Lana trok gewoon de stekker uit het stopcontact waardoor de laptop in de energiebesparingsstand kwam te staan en het scherm vanzelf een paar tinten donkerder werd.

Daar had je het resultaat van de quiz: *Je bent een dubbele espresso. Te heet en te sterk voor de meeste mensen.* Dat beviel haar. Haar dochter gebruikte uitdrukkingen die een stuk minder vleidend waren, met woorden als *onverantwoordelijk, niet goed wijs, loser*. Janes oordeel over haar was gebaseerd op de wijnfles in de vuilnisbak en de wodka op haar nachtkastje. Toen Lana Janes leeftijd had, was ze een roekeloze drugsgebruiker die al drie keer was opgepakt wegens diefstal. Vergeleken met wat Lana haar eigen moeder had aangedaan was een saaie, veroordelende dochter geen probleem. Een lichte teleurstelling, maar geen probleem.

Lana deelde het quizresultaat met haar Facebookvrienden en Twitervolgers. Marj had een citaat gepost over ‘wie goed doet, goed ontmoet’. Zeventien mensen hadden het geliket. Lana typte snel een reactie: *Zeg dat maar tegen de negenendertig mensen die in die nachtclub in Istanboel zijn vermoord*, en drukte op enter. Mensen konden zo dom en idioot optimistisch zijn.

Er werd geklopt. Lana liep op blote voeten de trap af. Ze vroeg

zich af wat voor soort koffie je was als je met je vuist op hout sloeg terwijl er een bel beschikbaar was om op te drukken. *Oploskoffie met een sloot melk en twee scheppen suiker*, was haar conclusie. Ze deed open. Er stond niemand op de stoep. Lana keek of ze een bezorgkaartje of een pakje zag, maar er was niets.

‘Rotkinderen,’ mompelde ze en ze besloot nog een bakkie te nemen.

Ze liep naar de keuken, schepte versgemalen koffie in de koffiekkan, vulde hem met water en waste haar mok af. In de tuin spande een forse merel zich in om zijn tegenstribbelende ontbijt uit de grond te trekken. Even zag het ernaar uit dat de worm het zou winnen, maar de vogel bleef zijn pootjes verzetten alsof hij een dodendans uitvoerde tot de worm, *hup*, uit de grond schoot. Toen Lana zich naar de koelkast omdraaide om de melk te pakken, zag ze het.

Aan het eind van de gang, bij de voordeur, lag een kleine witte envelop. Hij moest tegen de muur zijn geschoven toen ze had opengedaan. Ze liep ernaartoe, raapte hem op en draaide hem om. De envelop glansde in het licht. Haar naam stond erop gedrukt in zilverkleurige reliëfletters.

Haar telefoon ging. Ze grabbelde in haar zak en keek naar het schermpje.

‘Dag lieverd,’ zei ze, zich ervan bewust dat haar stem hees klonk vanwege haar kater.

‘Ik wilde je even feliciteren met je verjaardag,’ zei Jane.

‘Ga je gang,’ zei Lana.

Even bleef het stil. ‘Van harte gefeliciteerd, mam. Wat zijn je plannen voor vandaag?’ Dit was de code voor *Verdoe niet je hele dag in de kroeg*.

Lana negeerde de vraag. ‘Heb jij deze kaart gestuurd?’

Weer een stilte.

‘De kaart die net is gekomen,’ vervolgde Lana. ‘Heb jij die gestuurd?’

‘Welke kaart?’

‘Maakt niet uit. Ben je op de gewone tijd thuis? Zullen we uit eten gaan?’

Jane zei iets met haar hand op de telefoon en toen: ‘Ik moet gaan, mam. Tot straks. Fijne dag.’

Een slappe latte – dat was Jane. Niet te veel cafeïne, niet te veel vet; saai, verstandige koffie. Lana pakte de envelop, deed de flap open en haalde de witte kaart eruit. Op de voorkant stond *Gefeliciteerd met je 1^e verjaardag*.

Was dit een grap? Ze begreep er niets van.

Ze klapte de kaart open. Binnenin stond:

JE CADEAU IS HET SPEL.

DURF JE HET TE SPELEN?

Lana glimlachte. ‘Over wat voor spel hebben we het?’ In het midden van de glanzende witte kaart zat een strook tissuepapier met een URL en een toegangscode. Lana pakte haar telefoon, opende de website en volgde de instructies op. Er verscheen een witte webpagina en toen, ook al in zilveren letters:

Dag Lana,
Ik hou je al een tijdje in de gaten.
Je bent bijzonder.
Maar dat wist je al.
De vraag is...

Lana scrolde naar beneden.

Ben je bereid het te bewijzen?

Eronder was een grote rode knop waarop het woord PLAY stond. Toen verscheen er nog een zin. De woorden gleden over het scherm, van rechts naar links, en weer, en weer.

Ik daag je uit.

Net zoals alle spelers die haar waren voorgegaan en alle spelers die

nog zouden volgen, drukte Lana op de knop. Ze voelde geen angst. Ze dacht niet na over de consequenties, vroeg zich niet af van wie de geheimzinnige kaart afkomstig was. Ze wilde gewoon weten wat er ging gebeuren.

3

Seraphine zat in de kleine, raamloze kamer van het politiebureau en vroeg zich af of haar antwoorden overtuigend klonken, of ze normaal waren. Ze had geen idee hoe een normaal mens over dit soort dingen sprak. Ze ging af op detectiveseries, boeken en haar eigen verbeelding.

‘Zou je ons nog een keertje willen vertellen, Seraphine, wat je vanochtend in de gymzaal te zoeken had?’ Agent Caroline Watkins had haar deze vraag al twee keer gesteld. Ze had een hoge, meisjesachtige stem. Haar donkere haar was samengebonden tot een lage knot. Haar make-up was dik maar onberispelijk aangebracht. Elke keer dat ze een vraag herhaalde, kreeg ze een tic in haar linkeroog.

Seraphine haalde haar schouders op. ‘We verveelden ons,’ zei ze voor de derde keer.

‘En je zei dat de conciërge, Darren Shaw, achter jou en Claudia Freeman aankwam?’

Seraphine knikte.

Watkins wees met haar kin naar de taperecorder.

‘Ja,’ zei Seraphine.

‘En het potlood?’

‘Dat had ik in mijn zak.’

Watkins keek Seraphine recht in de ogen. ‘O ja,’ zei ze. ‘Van tekenles.’ Een flauw glimlachje beroerde haar lippen.

‘Nee,’ zei Seraphine. ‘DT. Design Tech.’

‘Natuurlijk. Mijn fout.’ Agent Watkins deed alsof ze haar aantekeningen corrigeerde. ‘Oké, in de gymzaal liep meneer Shaw op Claudia af. Je zei dat Claudia toen in de problemen kwam. Wat bedoel je daarmee?’ Weer die tic in Watkins’ oog.

Seraphine herhaalde haar antwoord, in dezelfde bewoordingen

als eerder. ‘Hij greep haar bij haar nek en stak zijn hand onder haar blouse.’

‘Weet je zeker dat dat niet consensueel was?’ vroeg Watkins.

Seraphine nam een ogenblik de tijd om na te denken over wat die geniepige Claudia kon hebben gezegd. Ze waren zogenaamd vriendinnen, maar Seraphine wist dat Claudia het niet kon uitstaan dat zij zo populair was. Hoe ver zou Claudia gaan om haar een hak te zetten?

‘Weet je zeker dat hij zich tegen haar wil aan haar opdrong?’ vroeg Watkins.

‘Ze is vijftien,’ antwoordde Seraphine, beledigd door Watkins’ veronderstelling dat zij de betekenis van het woord ‘consensueel’ niet zou kennen.

Watkins kreeg een kleur.

Seraphines moeder had er zwijgend bij gezeten, zoals haar was opgedragen – wat was ze toch een brave trut –, maar nu nam ze het woord. ‘Wat wilt u hiermee zeggen?’ vroeg ze boos. Ze had met haar armen over elkaar gezeten, maar maakte ze nu van elkaar los. ‘Wij zijn een liefhebbend gezin. Mijn dochter zou nooit iemand kwaad doen. Die man joeg haar angst aan en zij heeft zich verdedigd.’

‘Is dat waar, Seraphine? Was je bang?’ vroeg Watkins.

‘Ja.’

‘Liet hij Claudia los en viel hij jou aan?’

‘Ja.’

‘Waarop jij, in je eigen woorden, met het potlood hebt uitgehaald om te proberen hem een oppervlakkige wond te bezorgen?’

‘Ja.’ Seraphine gaf geen verdere uitleg.

Watkins bleef haar aankijken.

Ze gelooft me niet, dacht Seraphine. Ze sloeg haar ogen neer, trok haar schouders op, zakte onderuit op haar stoel en begon aan de huid rond haar nagels te pulken. *Ik ben een meisje van veertien en ik ben bang. Het was niet mijn bedoeling iemand kwaad te doen. Ik wilde alleen mijn vriendin helpen en nu word ik ondervraagd.*

Een ogenblik maakte ze zich zorgen dat haar opzet was mislukt. Misschien mankeerde er iets aan haar houding of haar uitdrukking.

Politieagenten werden erop getraind leugenaars te doorzien.

Maar toen schoof Watkins haar paperassen bij elkaar. ‘Goed, dit is voorlopig voldoende. Laten we een pauze houden. Agent Felix zal jullie wijzen waar de kantine is.’ Watkins keek naar Seraphines moeder. ‘Iets eten helpt om de schok te verwerken.’ Toen keek ze weer naar Seraphine, met een warme glimlach. ‘Daarna praten we verder.’

Seraphine knikte. *Ik ben een kwetsbare tiener en ik ben in shock. Ik ben een kwetsbare tiener en ik ben in shock.* Ze merkte dat het hielp als ze dat in gedachten bleef herhalen.

Watkins stond op en draaide zich om. Seraphine ontspande zich. Eitje.

4

De grote wijzer van de klok in de spreekkamer bewoog zich met kleine schokjes naar de negen. Kaarsrecht op haar stoel staarde dokter Augusta Bloom ernaar. Met elke tik leek de wijzer haar onrust te sussen, alle dingen weg te nemen die haar ervan konden weerhouden zich het komende uur volledig te concentreren op de persoon die ze tegenover zich zou krijgen. Ze wist dat het geen makkelijke sessie zou zijn. Ze had het dossier gelezen en wist wat ze kon verwachten. Een getraumatiseerd slachtoffer dat daden moest verdedigen die niet vooropgezet waren, maar de uiting van een oerinstinct.

Tik.

Tik.

Veertien. Op je veertiende zou je nog met één been in je kindertijd moeten staan. Onschuld zou moeten wegebben, stukje bij beetje. Eerst Sinterklaas en kabouterijtjes; dan het besef dat je ouders niet perfect waren; vervolgens dat mensen zelfzuchtig konden zijn; en uiteindelijk dat de wereld vaak onvoorstelbaar wreed was. Aan je kindertijd moest geleidelijk een einde komen, zodat je geest zich erop kon instellen. Als je kindertijd je abrupt werd ontrukkt, liet dat silhouetten van ontkenning en boosheid achter die uiteindelijk uitmondde in wanhoop.

Augusta Bloom was niet bij machte de tijd terug te draaien en trauma's te laten verdwijnen, maar ze kon proberen het licht in de geest van een kind feller te laten branden en het volume van het verdriet zachter te zetten.

Seraphine bleef in de deuropening van de kleine kamer staan om dokter Bloom op te nemen. De vrouw zat op een rechte stoel met

een hoge rug en houten armleuningen. Ze had kort haar met de kleur van havermout en droeg een zwarte broek en een mooie groene trui met een v-hals. Zwarte schoenen met platte hakken. Seraphines moeder zou ze 'gezonde stappers' noemen. De voeten van de psychologe raakten de vloer maar net.

Ze is klein, net als ik, dacht Seraphine. Dat kan goed van pas komen.

'Dag, Seraphine,' zei dokter Bloom. 'Kom erin. Ga zitten.' Ze hield haar handen op haar schoot, rond een klein zwart boek geklemd. Ze wachtte tot Seraphine was gaan zitten en vroeg toen: 'Hoe voel je je vandaag?'

Seraphine knipperde een paar keer. 'Redelijk,' zei ze. Het was een veilig antwoord.

'Redelijk,' herhaalde dokter Bloom. 'Weet je waarom je moeder mij heeft gevraagd met je te praten?'

'Vanwege de conciërge.'

Dokter Bloom knikte. 'Ik ben psycholoog. Dat weet je?' Bloom wachtte tot Seraphine op haar vraag had gereageerd en zei toen: 'Ik werk met jonge mensen die ervan worden beschuldigd een misdaad te hebben gepleegd.'

'Werkt u dan voor de politie?'

'Soms. Ik werk voornamelijk met advocaten en hun cliënten, of met jeugddelinquententeams, meestal ter voorbereiding op een rechtszaak. Je moeder heeft me gevraagd vandaag met je te praten omdat ze zich zorgen maakt over de gevolgen van wat je hebt meegemaakt. Ik ga je helpen te begrijpen wat er precies is gebeurd, en dat doen we helemaal in jouw tempo. Hier staat een glas water voor je, en een doos tissues, en als je voelt dat je even wilt pauzeren, moet je dat zeggen.'

Seraphine keek naar de doos met tissues. Ik word geacht die nodig te hebben, dacht ze. 'Hoe moet ik u aanspreken?'

'Met dr. Bloom. Ik heb gehoord dat je goed kunt leren. Volgens je docenten heb je veel in je mars. Ga je graag naar school?'

Seraphine haalde haar schouders op.

'Je moeder zei dat je goed in sport bent. Ze vertelde me dat je in

het netbalteam zit en dat je met badminton voor je school bent uitgekomen in regionale wedstrijden. Klopt dat?’

Weer haalde Seraphine haar schouders op.

‘En vorig jaar had je de hoofdrol in het jaarlijkse toneelstuk. Je bent erg veelzijdig.’

Seraphine schoof onrustig heen en weer. Ze moest zichzelf in de hand houden. Ze gedroeg zich als een van haar stomme vriendinnen. Ze keek naar dokter Bloom, die kaarsrecht zat, met haar voeten netjes naast elkaar en haar handen op haar schoot. Seraphine ging ook rechtop zitten. ‘Ik ben goed in de exacte vakken.’

Dokter Bloom knikte.

‘En ik hou van sport.’ Ze wriemelde haar rechtervoet op zijn plek, precies onder haar rechterknie.

‘En je bent enig kind. Kun je goed met je ouders overweg?’

‘Heel goed.’

‘Dat is mooi.’ Dokter Bloom glimlachte alsof dit antwoord haar echt plezier deed. ‘Kun je me vertellen wat je bedoelt met “heel goed”?’

Seraphine bracht haar linkervoet in positie naast haar rechtervoet. ‘En ik hou ook van Design Tech, omdat meneer Richards zo goed kan lesgeven.’ *En omdat hij aan al zijn potloden zo’n scherpe punt slijpt.*

‘Aha.’

‘Bent u arts?’ vroeg Seraphine, terwijl ze haar handen vouwde en op haar bovenbenen liet rusten.

‘Nee, maar ik heb een PhD in psychologie. Weet je wat dat is?’

Seraphine knikte. ‘Waar hebt u gestudeerd? Ik weet niet of ik wel wil gaan studeren. Het lijkt een beetje zonde van mijn tijd; ik kan net zo goed geld gaan verdienen. Wat vindt u?’

‘Met wie heb je de beste band, met je moeder of je vader?’

Geen van beiden, dacht ze. ‘Met beiden,’ antwoordde ze. ‘Even goed.’

‘Hebben ze sinds de aanval steun betoond?’

Ja, aan elkaar. Alsof zij verdomme de slachtoffers zijn. Seraphine verborg haar ergernis achter een glimlach. ‘Ze zijn fantastisch geweest.’

‘Fantastisch?’ Seraphine was zich er sterk van bewust dat de bruine ogen van dokter Bloom op die van haar gericht bleven. ‘Je mag je gelukkig prijzen, Seraphine.’

Iets in de manier waarop ze het zei wekte bij Seraphine de indruk dat ze precies het tegenovergestelde bedoelde.

‘Kun je me in je eigen woorden vertellen wat er in de gymzaal is gebeurd?’

Seraphine haalde diep adem. Ze had zich hierop voorbereid. ‘Claudia en ik waren naar binnen gegaan. De conciërge kwam achter ons aan. Hij had al maanden iets met Claud. Niet dat zij het wilde. Hij verkrachtte haar gewoon elke keer. Toen hij ons de gymzaal zag binnengaan, besloot hij dat hij ons daar mooi allebei kon krijgen. Claudia probeerde hem tegen te houden, maar hij liep op mij af en probeerde me te betasten. Hij drukte me in een hoek. Ik wist niet wat ik moest doen. En toen...’

Seraphine zweeg even. Ze moest dit zorgvuldig inkleden.

‘Ik had een potlood in mijn zak en viel hem daarmee aan. Ik hoopte dat ik hem zou kunnen verwonden, hem pijn kon doen, zodat wij de kans zouden krijgen ervandoor te gaan. Maar het potlood drong zomaar in zijn hals, met een slurpend geluid, en toen was er een heleboel bloed. Alles zat onder het bloed, en hij gleed uit en viel en toen kwam hij niet meer overeind. En dat was het.’

Dokter Bloom deed haar boekje open en schreef drie of vier woorden op. ‘Dank je. Daar ben ik erg mee geholpen. Toen de conciërge je in de hoek drukte...’ Ze maakte nog een paar aantekeningen. ‘Voordat je het potlood gebruikte. Wat dacht je toen?’

‘Dat ik niet door die klojo verkracht wilde worden.’

Dokter Bloom keek op. ‘En hoe voelde je je?’

‘Doodsbang.’

Dokter Bloom knikte. ‘Dat zal best. En wat zag je op dat moment?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Werd je je bewust van alles en iedereen in de zaal, of van een specifiek detail?’

Seraphine dacht aan hoe ze had staan staren naar de zichtbare

hartslag in Domme Darrens hals. ‘Ik geloof niet... dat weet ik echt niet meer.’

‘Heb je gegild of geschreeuwd?’

‘Nee.’

‘Claudia ook niet?’

Seraphine schudde haar hoofd.

‘Waarom niet?’

‘Hij had de deuren op slot gedaan. Gillen had geen zin.’

‘Jullie konden dus niet ontsnappen en er zou geen hulp komen.’

Seraphine knikte.

‘Hij had jou in een hoek gedrukt en het was duidelijk wat hij van plan was.’

‘Ja.’

‘En je was doodsbang.’

‘Ja.’ Seraphine onderdrukte een glimlach. Dit ging erg goed.

Dokter Bloom zweeg een ogenblik en haalde toen diep adem.

‘Wat bedoel je met doodsbang? Kun je beschrijven hoe dat voelde?’

‘Eh...’

Dokter Bloom vulde de stilte niet op.

‘Hoeveel sessies gaan we doen?’ vroeg Seraphine.

‘Zo veel als je nodig hebt.’

‘Hoeveel zijn het er normaal gesproken?’

De psychologe glimlachte. ‘Vind je dat we bij deze ervaring over “normaal gesproken” kunnen spreken, Seraphine?’

Shit. Ik moet echt op mijn woorden passen. ‘Sorry. Nee. Ik dacht alleen dat zoiets vaststond.’

‘Ik zal er beter over kunnen oordelen als we elkaar een paar keer hebben gesproken.’ Dokter Bloom deed haar notitieboekje dicht. ‘Het kan voor ons beiden nuttig zijn als je een dagboek bijhoudt waarin je je gedachten over deze ervaring en over onze sessies opschrijft. Gewoon wat je je herinnert, details die je te binnen schieten, en hoe je je voelt en hoe je het verwerkt.’

Dokter Bloom nam een identiek notitieboekje van het bureau achter haar en gaf het aan Seraphine. ‘Misschien kun je dit daarvoor gebruiken.’

Seraphine leunde naar voren, pakte het boekje aan, legde het op haar schoot en vouwde haar handen eromheen. Ze verwachtte van dokter Bloom een reactie op het feit dat ze haar zo duidelijk imiteerde. Mensen trokken vaak een wenkbrauw op of lieten een vluchtig glimlachje zien. Maar dokter Bloom reageerde er niet op. Ze stelde Seraphine vragen over thuis en over school, en Seraphine deed haar best die te ontwijken en te pareren.

Seraphine was erg tevreden over hoe goed ze een psycholoog had weten te manipuleren toen ze na een uur vertrok. Tot ze zich, halverwege de gang, de tissues herinnerde. Ze werd geacht de tissues nodig te hebben. Zo'n domme fout zou ze de volgende keer niet maken.

Bloom tastte in haar zak naar haar ov-kaart, maar toen ze zag hoeveel forensen zich voor de hekjes van metrostation Angel verdrongen, besloot ze te gaan lopen. Het was amper drie kilometer naar Russell Square. Het eerste gesprek met een nieuwe cliënt leverde altijd veel vragen op en een wandeling in de frisse lucht zou haar de gelegenheid geven over de sessie na te denken.

Ze was net rechtsaf geslagen naar Chadwell Street, met de bedoeling rond Myddelton Square te lopen en dan de rustige zijstraten te nemen, toen haar telefoon ging.

‘G’day, Sheila.’ Marcus Jameson had geen druppel Australisch bloed, maar begroette haar niettemin elke dag op deze manier, met het bijbehorende authentieke accent.

‘G’day, Bruce,’ antwoordde Bloom zonder moeite te doen haar onmiskenbare Yorkshire-tongval te verbergen.

‘Hoe gaat-ie?’ vroeg Jameson, overspringend op Welsh.

Augusta vroeg zich af of een man na een geslaagde carrière bij de Secret Service niet wat meer blijf zou moeten geven van politieke correctheid. Misschien was zijn voorliefde voor accenten te vergelijken met de galgenhumor van pathologen, een tegenhanger voor de onaangename kanten van hun werk. Of misschien zocht zij er te veel achter en had hij gewoon iets met accenten.

‘Ik ben onderweg,’ antwoordde ze. ‘Ik ben er over een minuut of tien.’

‘Hoe ging het met de nieuwe?’

‘Daar kan ik nog weinig over zeggen.’

‘Lastig geval?’

‘Lastig persoon, lijkt mij. Maar dat is misschien niet eerlijk. Sorry. Dat had ik niet mogen zeggen.’